

Zmítala se v křečích, škubala pásem, dupala do sedadla a řvala. Nepříčetně a zoufale.

„Beruško, no tak...“ Natáhla jsem se k její nožce a pokusila se ji pohladit, ale kopla mě.

Srdce jsem měla až v krku. Hlava mi třestila, soustředěnost slábla, tričko se mi lepilo na zpocená záda. Křečovitě jsem sevřela volant, a aniž bych zastavila u krajnice – u křižovatky se parkovat nesmí –, lovila jsem z batohu komunikační knihu. Bylo to nebezpečné, ale zoufalá situace vyžadovala zoufalé řešení. Najít tu správnou fotku pak nezabralo víc než pár vteřin.

„Jedeme do PAD,“ snažila jsem se Nelu překřičet a přes sedadlo jí podat obrázek. „Podívej,“ mávala jsem zoufale rukou. „No tak se podívej!“ neudržela jsem se a z plných plic zařvala.

Najednou mě přepadla závrať. Čert vem záchvat, teplo i zpropadený provoz, ale vážně musím křičet na vlastní dítě? Připadala jsem si provinile. Jako matka jsem totálně selhala.

„Promiň,“ špitla jsem a polkla nahromaděné sliny. Chtělo se mi brečet.

Moje řvání, omluva nebo snad nabízená fotografie zabraly. Možná všechno dohromady. I když mě to mrzele, s úlevou jsem sledovala, jak se malá ručka natahuje po obrázku. Fňukání sice neskončilo, ale kopání do sedadla a lomcování pásem ano.

„No vidíš.“ Rychle jsem se otočila a usmála se. „Šikulka,“ podpořila jsem Nelino uklidňování a tentokrát jsem z batohu vytáhla bonbony. Ležely v boční síťované kapse, což mě ušetřilo dalšího krkolomného hledání. „Tady máš,“ šermovala jsem za hlavou dvěma barevnými fazolkami. Před minutou by letěly vzduchem, teď

skončily na tom správném místě. V malé puse, která konečně přestala kňourat.

„Paráda.“ Odlepila jsem si zpocený pramen z čela a konečně jsem se soustředila na řízení. Opadl ze mě obrovský kus nervozity.

Myslela jsem si, že už mě nějaký záchvat nerozhodí – staly se každodenní součástí mého života, ale pokaždé mě zastihly nepřipravenou. A o to těžší bylo je zpracovat.

Ostatním se to radilo... *Musíš jí víc vysvětlovat, jít do hloubky i s detaily. Nebo: Odved' její pozornost, rozptýl ji sladkostmi.*

Ale copak to šlo? Vážně si mysleli, že jsem to nezkoušela? A ne jednou, ale milionkrát!

Pak přicházela na řadu druhá varianta. Změnit přístup. Místo hodného policajta nasadit drsnáka. *Bud' rázná! Žádné domlouvání, rovnou zakřič. Nastav mantinely, a když to nepomůže, dej jí na zadek.*

Tohle mi mělo pomoci? Vždyť násilí nikdy nic nevyřešilo! Ani za normálních okolností bych nepřistoupila k fyzickým trestům, natož u Nely. Nebyla jako ostatní šestileté děti. Neuměla si hrát s panenkami ani předstírat vaření v kuchyňce. Nezajímaly ji pohádkové knížky, netoužila po pejskovi. Neuměla počítat, rozeznávat písmena ani barvy. Nekňourala, abych jí vyprávěla příběhy nebo koupila zmrzlinu. Neposlechla mě, když jsem ji varovala před nebezpečím.

Spíše než předškoláka duši připomínala dvouletého mrňouse, který teprve prozkoumává svět. Bohužel při tom natropila víc škody než užítku. Dokázala převrhnout a rozbít cokoli ve svém dosahu. Shodila ze stolu lampu, rozebrala hračky na části, které už nikdy nikdo nesložil, nebo hodila balon na televizi. Nechtěně, ale přesně.